

11 DE JULIOL - 30 D'AGOST DE 1992

Ravel torna a estar avui amb nosaltres. Aquesta vegada acompanyat d'un dels tres poetes que exercí més influència sobre els músics dels seus temps: Stephane Mallarmé. Els *Tres Poemes d'Stephane Mallarmé*, dedicats a Stravinsky, Florent Schmitt i Erik Satie, varen ser compostats el 1913, quan Ravel començava a témer per la pèrdua de la seva inspiració. Els seus temors, no crec que sigui necessari dir-ho, eren totalment infundats, com ho proven aquestes tres cançons, escrites per a una veu amb acompanyament d'un septet de corda i vent. Aquesta és una obra que s'acosta a l'atonalisme, però sense arribar a ser de cap manera atonal malgrat la vaguetat; la polvorització de tonalitat que ens mostren les tres obres. Però no existeix, com es pretengué en l'època, un apropament a Schoenberg tot i l'admiració que el francès sentia pel músic austríac.

Derive (1984) és una obra relativament recent de Pierre Boulez, el molt discutit i indiscutible mestre de l'actual música francesa. L'obra d'aquest compositor no és extensa, però en ella podem trobar algunes de les partitures més importants que s'han escrit en aquest segle, com són "*Pli selon pli*" o "*Le marteau sans maître*", les seves "*Tres sonates per a piano*", etc.

Serà interessant, l'estrena de l'obra de Salvador Brotons, *Sextet mixte*, encàrrec del Festival de Torroella de Montgrí. Concebuda en un sol moviment que s'executa sense interrupció, està, malgrat tot, dividida en quatre seccions (lento-allegro-adagio-allegro) emprant un material unitari que deriva d'una sèrie de dotze notes, que presenta el piano al començament de l'obra. Amb aquest procediment s'intenta aconseguir coherència en el desenvolupament del discurs musical. Que no s'espanti el públic; l'ús de procediments serials o dodecafònics és molt corrent avui dia i no dificulta en absolut la comprensió de l'obra, ni implica una elaboració massa cerebral, ni ens limita l'apropament al procés creatiu. No és, a més, la primera vegada que el públic d'aquests concerts s'enfronta amb èxit a obres d'aquest tipus. El material s'empra aquí lliurement per obtenir nuclis sonors contrastats i l'obra té una organització textural clara, que permet situar-se en diferents contextos associatius ben diferenciats.

Per la seva part, Ernest Martínez-Izquierdo ha correspost també a l'encàrrec d'aquest Festival amb l'obra que s'estrena junt amb la de Salvador Brotons: *Música per un Festival*, que l'autor dedica al grup instrumental que dirigeix: **Barcelona 216**. Utilitza en ella instruments de vent, corda, percussió, instruments que no tenen participació individualitzada en l'obra, sinó que es fusionen entre ells per aconseguir fer evolucionar els diferents gestos o les textures que van dissonant. L'autor ens diu que ha utilitzat les xifres 2-1-6 per establir l'acord principal i els seus derivats, al mateix temps que aquestes xifres articulen diferents registres o tessitures del conjunt, i adverteix que no s'ha de buscar en aquesta petita peça de cambra cap explicació literària o pseudofilosòfica, ni cap expressió sentimental, sinó simplement música organitzada i estructurada per dirigir-se directament, d'una forma clara, a l'oient.

Abans de la música de Martínez-Izquierdo, haurem escoltat una obra de Torke, i el concert acabarà amb *The Unanswered question* de Charles Ives, un dels músics nord-americans més importants d'aquest segle.

EDUARDO RINCÓN

Barcelona 216, l'any 1986 l'Associació Catalana de Compositors proposa a Ernest Martínez-Izquierdo la formació d'un grup d'interprets per estrenar obres dels més joves compositors, membres de l'associació. Junt amb David Albet, decideixen donar continuïtat al projecte i ampliar el repertori amb obres d'autors de la resta de l'Estat i de l'estranger, fixant-se com a objectiu la difusió de la música del segle XX i especialment la promoció d'autors contemporanis mitjançant encàrrecs d'obres i estrenes absolutes.

Des de la seva fundació, el **Barcelona 216** ha tingut ocasió de tocar a Amsterdam, París, Sant Sebastià, Madrid, Sevilla, Palerm, Praga, Barcelona, etc.

Dins del seu repertori destaquen obres d'A. Schoenberg, P. Boulez, L. Berio, T. Takemitsu, G. Scelsi, E. Carter, F. Donatoni, I. Xenakis, G. Ligeti, R. Gerhard, M. de Falla, J. Soler, L. De Pablo, C. Halffter, D. del Puerto, F. Luque, A. Sardà, F. Taverna Bech, J. Nuix, A. Llanas...

Salvador Brotons, nasqué a Barcelona l'any 1959. Estudià flauta per tradició familiar amb el seu pare, i realitzà els seus estudis musicals al Conservatori Superior de Música de Barcelona on va aconseguir els títols superiors de flauta, composició i direcció d'orquestra. Els seus professors foren, entre altres, Antoni Ros-Marbà (direcció), Xavier Monsalvatge (composició) i Manuel Oltra (instrumentació). L'any 1985, es traslladà als Estats Units i assolí el doctorat en música a la Florida State University. Des d'aleshores resideix i treballa als EE.UU.

Des de 1977 fins a 1985, va ser flauta solista de l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona tot essent membre també de l'Orquestra Ciutat de Barcelona.

Ha escrit un considerable nombre d'obres per a orquestra, cambra i veu, i ha rebut més de deu premis de composició, entre ells el Premio Orquesta Nacional de España, el 1977 per les seves *Quatre peces per a cordes*; el premi Jove d'Or, el 1980; el Premi Ciutat de Barcelona, l'any 1983, per la *Primera Simfonia*; i l'any 1986, per l'obra *Absències* per a narrador i orquestra; el Southeastern Composers League Award, per la seva *Sinfonietta da Camera*, el 1986; i The Madison University Flute Choir Composition Award, el 1987 per la seva *Suite de Flutes*. Recentment ha estat guardonat amb el Premi Reina Sofia de Composició per la seva obra *Virtus* per a orquestra.

L'any 1989, va rebre un encàrrec de la National Endowment for the Arts i la Florida State University per compondre l'òpera *Everyman* en dos actes, la qual fou produïda i enregistrada per televisió el mes de juny de 1990 als Estats Units.

Tot continuant el seu interès en compondre, la seva principal activitat es concentra actualment en la direcció d'orquestra. Ha dirigit en qualitat de director convidat diverses orquestres i conjunts instrumentals als Estats Units i Europa. Ha estat director de l'orquestra del Conservatori de Barcelona (1984-85), director assistent de l'orquestra simfònica de la Florida State University (1986-87).

Actualment a Portland, Oregon, és el director titular de la Oregon Sinfonietta, de la Vancouver Symphony de l'Estat de Washington, i de l'orquestra de la Portland State University, universitat on també ensenya contrapunt i literatura de la música.

BARCELONA 216
ERNEST MARTÍNEZ-IZQUIERDO, director
ÀNGELS CIVIT, mezzo-soprano

PROGRAMA

I

Tres poemes de Stephane Mallarmé (1913)
Soupir
Placet futile
Surgi de la croupe et du bond	M. Ravel
(1875-1937)
Derive (1984)	P. Boulez
(n. 1925)
* Sextet mitx. (Estrena) (1992)	S. Brotoms
(n. 1959)

II

The yellow pages (1985)	M. Torke
(n. 1961)
* Música per a un Festival. (Estrena) (1992)	E. Martínez-Izquierdo
(1962)
The unanswered question (1906)	Ch. Ives
(1874-1954)

Ernest Martínez-Izquierdo, va néixer a Barcelona el 1962 i realitzà els seus estudis de composició amb Josep Soler i Carles Guinovart i els de direcció amb Antoni Ros Marbà, al Conservatori Superior Municipal de Música de l'esmentada ciutat.

Paral·lelament al seu treball com a compositor, inicia la seva activitat com a director a la Joven Orquesta Nacional de España (JONDE) amb càrrec d'assistent de direcció durant els anys 85-87. Al mateix temps, a Barcelona, funda el grup Barcelona 216, especialitzat en la interpretació del repertori de música de cambra contemporani.

El 1988 obté la plaça de director assistent de la Orquesta Nacional de España (ONE).

El 1989, convidat per Pierre Boulez i becat pel govern Francès, es trasllada a París com a assistent de l'Ensemble Intercontemporain.

Actualment compagina el seu treball com a compositor i director del Barcelona 216 amb el de director convidat en diverses orquestres i grups de cambra.

Maria Àngels Civit, va néixer a Barcelona. Estudis de cant i piano al Richard Strauss Konservatorium de Munich i al Conservatori del Liceu de Barcelona. Ha ampliat estudis amb I. Seefried, S. Jurinac, T. Menotti, J. Oncina, P. Schilhawski i P. Harrison.

Solista de concert ha donat recitals a Espanya, França i Àustria. A Catalunya ha actuat en festivals internacionals com els de Torroella, Santes Creus, Gelida, Música Romàntica, a Barcelona, etc., amb diverses orquestres, entre les quals destaquen l'Orchestre National de Toulouse i la Concertante of London Orchestra, al Festival J. S. Bach.

En el món del teatre debutà amb *Dido and Aeneas*, de H. Purcell, interpretant el paper de la reina Dido, el 1989, a Barcelona, on obtingué molt bones crítiques a *El País* i a *La Vanguardia*.

El mes de novembre de 1991 cantà per primera vegada al Teatre del Liceu fent el paper de dama d'honor a *Le nozze di Figaro*, i fa pocs dies hi cantà en la representació de *Werther* de Massenet.

Organitza:

Joventuts
Musicals
de Torroella
de Montgrí

Col.laboren:

Germans Radresa
SA

Bösendorfer

Associació
per a la promoció de JOVES
INTERPRETS MUSICALS

«SOFIA PUCHE»

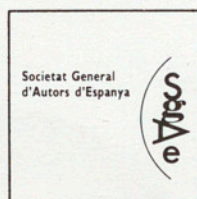
The British Council

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

CATALUNYA MÚSICA

Patrocinen:

«Centro
para la difusión
de la música
contemporánea»

Ajuntament de
Torroella de Montgrí

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Departament de Comerç, Consum i Turisme

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

